

Suflet călător

Lucian-Horațiu Hînsa

Deplâng rănilor pustietății
Ce-mi îngăduie să simt, însetat de zori, tânjind, flăcările realității.
Ca un sfînx îndoliat pierdut în zări, cufundat în depărtări apuse
Îmi ridic privirea și suspin, oftînd jalnic și deplin - tinerețile-mi sunt astăzi duse.

Înveninat de acest cuget,
Înveninat de vloga reînoirii
Căutat-am paradisul...
Și lumina nemuririi.
Astăzi însă, înălțat eu stau ascetic
Pe-un tărîm ce-l simt străin,
Nu-i himeric- sunt venetic,
Pe-un pămînt scaldat în chin.

În tăcere mi se topește jalea,
În uitare mi se revarsă marea.
Aceleași valuri urcă și coboară
În ceasul nopții ca și-ntîia oară,
Iară eu mă-ntind ușor
Împietrit, nepăsător.

Se prea poate ca-ntr-o lume de dureri înflăcărare
Suflete, prin juste fapte,
Cugetări de măreție,
Vise mari de veșnicie
Tu să crezi că învins-ai moarte
Citind a înțelepciunii carte.
Nu e drum de paradis
Tu să ai astfel de vis...
Orice gând, orice mișcare
Ca și valul pierde-n mare;
Orice plîns, orice durere
Liniștea-n final ți-o cere.
Nepăsarea este totul, și prinde-n plasa sa
Adevărul, și lumina, uneori și dragostea.
Deci nu te apleca spre a simțului decor,
Eliberează-ți rațiunea și fii suflet călător.